

[Boligministeren.]

i, at der er mulighed for hotelkapacitet i den udstrækning, det er rimeligt og det ud fra andre grunde kan lade sig gennemføre; derfor kan spørgsmålet omkring hoteller vel ikke alene ansues ud fra betragtningen: anvendelse af ressourcer.

Jeg skal til hr. Henning Philipsen sige, at vi hverken i bekendtgørelse eller cirkulære har nævnt arbejdsmarkedsnævnene. Det var jo således, at den ordning, som vi administrerede i boligministeriet fra oktober sidste år til 4. oktober i år, bl. a. byggede på et samvirke med amtsrådene og med arbejdsmarkedsnævnene, men vi har ment, at når vi skal lægge denne opgave ud til administration i amtsrådene, bør de også være det organ, der lægger grundlaget for deres egne dispositioner.

Men jeg vil gøre denne tilføjelse, at i situationer, hvor man kommer og beder om yderligere kvoter — måske af beskæftigelsesmæssige hensyn — er det givet, at det er et af de organer, som vi fra boligministeriets side vil tage kontakt med, hvis det ikke allerede er sket, da jeg mener, det må være meget naturligt, at man, før et amtsråd anmoder om en yderligere kvota af beskæftigelses hensyn, da har haft denne kontakt.

Med disse bemærkninger vil jeg endnu en gang sige tak for de bemærkninger, der faldt omkring selve den form, reguleringen har fået, når vi nu havde besluttet os til at gennemføre en regulering. Om de bemærkninger, der i øvrigt blev gjort omkring motiveringen, den økonomiske situation, skal jeg kun sige, at det jo er givet, at når vi har gennemført en række af disse ting, vi har: bygge- og anlægsstop, byggeregulering, kreditbegrænsning, hænger det sammen med den økonomiske situation, vi har. Men jeg har ikke ment, at det her var stedet at gå ind i en drøftelse omkring skyld og uskyld og udefra kommende virkninger og indefra selvforskyldte foranstaltninger; derfor har jeg ikke her nogen bemærkninger til dette.

Ordføreren for forespørgerne (Guldberg):

Det er blot et par bemærkninger til sidst.

Jeg vil gerne lige komme med en enkelt bemærkning til hr. Henning Philipsen, som talte om den byggeboom, der kom i 1969. Jeg vil gøre hr. Henning Philipsen opmærksom på, at det er det, der sker, når man

ophæver en rationering. Det, der er problemet — og det vil vi jo også møde en dag med den rationering, der er lavet her — er, at den slags er ganske overordentlig vanskeligt at komme af med, uden at det giver visse dønninger, i hvert tilfælde lige i starten.

Jeg vil også gerne sige, at det problem, som kommer, og som vel er mere interessant end den debat, vi har i dag — men debatten i dag var jo nødvendig — er karakteriseret, og man kan vel sige med nogen ret, sådan, at dette skulle være en af de væsentlige dele af regeringens økonomiske politik, som det derfor var rart og rigtigt at folketinget også fik lejlighed til at beskæftige sig med. Man kan sige, at jo mindre andre dele af den økonomiske politik lykkes, jo mere væsentlig må denne her vel blive, men det vil jo vise sig, hvor væsentlig den vil blive eller er. Men det er i hvert tilfælde snarere de problemer, der videre kommer, som det er rigtigt vi nu har fået denne orientering om, som jeg da også vil takke for, nemlig hvordan man vil forsøge at administrere det. For jeg skulle tage meget fejl, om det ikke er en sag, der vender tilbage, hvornår ved jeg ikke, men jeg skulle som sagt tage meget fejl, om det ikke er en sag, der vender tilbage, og hvor det viser sig, at der er væsentligt større problemer. Vi ser i dag kun toppen af isbjerg og ikke det, der er under vandet.

Ministerens vil efter min mening — og det vil så jo komme tilbage til os her i folketinget, efterhånden som denne ordning lever videre — gang på gang blive stillet over for modsætningen mellem to forskellige veje. Den ene var den, hr. Henning Philipsen udmærket beskrev, hvor han spurgte: ja men ville det nu ikke være rigtigt, at vi ikke bare nøjedes med at fastsætte et antal, skal vi ikke mere ind i, hvad det egentlig er for noget, der skal bygges, i størrelse, i karakter af bolig, udstyr og meget andet? Jeg hørte godt, at ministeren afviste det, og jeg er enig med ministeren, for så vidt som jeg, når jeg er imod rationering, også er imod, at man går videre ad den vej. Men sandheden er jo bare, at man vil blive drevet mere og mere ind i en overvejelse på den ene side af den karakter og på den anden side af spørgsmålet om, hvorvidt man tør slippe det.

Tankstationerne og bankerne er blevet